

EL REPTE DE SER DONA

Com si estiguéssim en els temps de Shakespeare, no hi ha home que rebutgi ficar-se en la pell d'una dona. Jack Lemmon i Tony Curtis es transvestien a *Ningú no es perfecte* (1959) de Billy Wilder per distreure els gàngsters. Alec Guinness es divertia a *Vuit sentències de mort* (1949) com Lady Agatha i Laurence Olivier als seixanta vestint faldilla al teatre. Terry Jones matava de riure com la mare fàcilment conservadora de *La vida de*

Brian (1979). Dustin Hoffman gairebé s'emporta el seu primer Oscar per fingir ser dona a *Tootsie* (1982), el mateix any que Robert Preston competia com el *drag queen* de *Victor, Victòria* i John Lithgow com una dona transgènere per *El món segons Garp*. Fins i tot John Travolta va intentar ressuscitar de l'oblit com la mare de *Hairspray* (2007). Per als homes, acostar-se al seu costat femení sempre ha estat tot un repte.

TERRY O'NEILL / GETTY

Laurence Olivier, ajustant-se una cotilla al teatre, el 1964

nesa. I en què se solen basar per aconseguir premis? A explicar el repte que suposa ficar-se a la pell d'una persona transgènere i descobrir la seva feminitat. "Les actrius transgènere no interpretem una identitat sexual sinó que interpretem directament un personatge", va explicar Richards defensant les seves companyes de professió.

La repercussió de la polèmica va fer que el *Hollywood Reporter* pu-

la pell de dones augmenten els prejudicis.

Segons els afectats, aquesta percepció que una dona transgènere en realitat és un home és responsable que Carolina del Nord prohibeixi que les dones transgènere puguin utilitzar els banys públics per a dones. La vergonyosa explicació és que qualsevol home vestit de dona podria camuflar-se per abusar de dones i nenes. I si se li suma l'homofòbia que persisteix en la societat, també contribueix a la violència. "Els homes heterossexuals se senten atrets per dones transsexuals", explica Richards. El problema és que hi ha un sector que té por que els etiquetin com a homosexuals per ficar-se al llit amb una persona transgènere i acaben per fer servir la violència. "Reafirmen la seva masculinitat a través de la violència, fent-nos mal", denuncia.

Els actors es queden els papers i premis encara que cada vegada hi ha més actrius que criden l'atenció de la crítica -*Tangerine* va ser un dels èxits més importants del cinema independent l'any passat i estava protagonitzada per dues dones transgènere com Kitana Kiki i Mya Taylor-, mentre que elles són les que pateixen les conseqüències de la discriminació a les xarxes socials. Però estan demanant una oportunitat.

cròniques a peu de carrer

ARTURO SAN AGUSTÍN

Mediterrània

Un setembre de calor, incendis i navalles s'ha apoderat de l'actualitat nacional. L'actualitat és això que, ara, dura només uns segons. No per a les víctimes sinó per als espectadors. Les navalles, que sempre han viscut entre nosaltres, però que només s'enfrontaven dins els barris més oblidats de les ciutats o als pobles amb molt sol, sembla que volen recuperar, fins i tot als carrers principals de les ciutats, el protagonisme que van tenir en èpoques passades. Parlo, per exemple, de quan Federico García Lorca les convertia en baralla poètica o quan la sang que provocaven només apareixia al setmanari *El Caso*, al qual fa poc han retut un homenatge televisiu. O sigui, que la veritable actualitat nacional no és el bust de granit de Mariano Rajoy, les pors o pànics andalusos de Pedro Sánchez, el desassossec aparentment estudiantil d'Albert Rivera o l'ambició mortal i jesuítica de Pablo Iglesias. Aquests quatre emissors compulsius de paraules, més l'exministre José Manuel Soria, a qui no li ha sortit bé la seva última trapelleria, no són l'actualitat nacional sinó el càstig que ens mereixem. Aquest home, Soria, malgrat ser canari, no és de la raça dels anomenats cantors sinó dels anomenats llarguets, és a dir, que és un canari al qual els entesos anomenen llarg.

La veritable actualitat nacional són, doncs, la calor, els incendis provocats, les navalles, l'atur i Josep Cuní, que s'ha deixat una barba italiana, més milanesa que romana. I és, també, Joan Manuel Serrat, que ha dit -més o menys- que la Mediterrània actual queda molt lluny de la que va inspirar la seva popu-

lar cançó. Entenen molt bé les seves paraules i la seva intenció, no sé jo si hauríem de culpar o menysprear la Mediterrània d'una cosa que propicien les polítiques i els diners, que vénen a ser el mateix. A més, en tots els fons marins, en les seves profunditats més literàries i mítiques, reposen les ombres de molts morts anteriors a aquestes guerres sirianes i fams africanes d'ara mateix. Jo crec que les paraules de Serrat deuen haver estat molt comentades per terres italianes, concretament a Biassa, on van néixer els germans Franco i Giuliano Lombardo, i a Riomaggiore, que és una de les poblacions que formen les anomenades Cinque Terre. Parlo aquí de Franco Bo-

unes sobre les altres. La nostra Mediterrània és una cruïlla i, malgrat totes les guerres i màfies, malgrat totes les seves víctimes, malgrat tots els seus morts, continuem necessitant que veus com les de Serrat, Haris Alexiou o Aikaterini Papadopoulou continuïn cantant-la. Veus i sons turcs o marroquins propiciats per instruments com el ney, el kanun o l'oud. O aquells buzukis grecs que ens van descobrir Manos Hadjidakis, Mikis Theodorakis, Manos Loizos o Giorgos Koutsourelis, el veritable pare del sirtaki. O la viola de gamba de Jordi Savall, que, junt amb la veu de la grega Papadopoulou, va celebrar el diàleg i la convivència fa uns dies a la plaça del monestir de Poblet.

Jo crec que són més eficaces i sinceres les cançons que parlen de la nostra Mediterrània que algunes accions pretesament solidàries i reportatges o fotografies pretesament periodístiques, que semblen buscar més el premi i el reconeixement artístic que la denúncia. Des que l'anomenat turisme

solidari i les oenagés estan de moda només Francesc Mateu, director d'Oxfam Catalunya, s'ha atrevit a dir la veritat en veu alta. "Pregunta't si ets capaç d'anar a un camp de refugiats sense càmera de fotos. Això significa que no hi vas per reforçar el teu ego". A l'entrevista que li va fer en aquest diari Anna Buj, el sincer Mateu va explicar també que el turisme humanitari és un negoci per a més d'un. I que a Haití, després del terratrèmol del 2010, les persones de bona voluntat van bloquejar les tasques dels experts.

Menys reportatges i fotografies pretesament solidàries i més cançons. Per exemple, *Mediterráneo*.

joan manuel serrat

"Ha dit -més o menys- que la Mediterrània actual queda molt lluny de la que va inspirar la seva cançó"

nanini i de Riccardo Cansesi, musicòleg i admirador de Serrat, que fa cinc anys el va nomenar patrimoni de la Mediterrània en una cerimònia despreocupada i amb vi amistós celebrada al castell de Riomaggiore. I de la seva cançó *Mediterráneo* va dir que era la millor que s'havia dedicat al nostre mar. Quins dies aquells d'amistat, vi i cançons. Inoblidables. Allà hi havia també Elvio i Eraldo, amics que em van arribar a través dels meus estimats germans Lombardo. Entenc les paraules de Joan Manuel Serrat, però la nostra Mediterrània, com ha escrit Fernand Braudel, no és un mar sinó una successió de mars. No és una civilització sinó civilitzacions amuntegades

Joan Manuel Serrat en la seva actuació d'aquest estiu al festival de Peralada

Els papers atreuen premis, però venen la idea que aquestes dones són "homes amb bon maquillatge"

bliqués un article de Nick Adams, del lobby Glaad per a la visibilitat de les persones Lgtbi en els mitjans, que la mateixa Caitlyn Jenner va recomanar. Posava de manifest que la participació de Bomber a *Anything* dona un missatge "tòxic i perillós" perquè, mentre que les actrius com Felicity Huffman (*Transamerica*) donen a entendre en les seves obres que els seus personatges són dones, els homes en